

॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ चतुर्थः आपुराणा चतु
 तवद्यत्नाणि दिव्यानि मम चैव न संशयः ॥ सात्वतोपि मे हेष्वासो नित्यं युद्धेषु कोविदः ॥ १० ॥ ते वयं संहितास्तात सर्वानि शत्रून् समागतान् ॥ प्रसह्य समरे हत्वा प्री
 तिं प्राप्स्याम पुष्कलां ॥ ११ ॥ विश्रमस्व त्वमव्यग्रः स्वपचे मां निशां सुखं ॥ अहं च कृतवर्मा चित्वां प्रयांतं नरोत्तमं ॥ १२ ॥ अनुयास्याव संहितौ धन्विनौ परताप
 नौ ॥ रथिनं त्वरयायां तं रथमास्थाय दंशितौ ॥ १३ ॥ सगत्वा शिबिरं तेषां नाम विश्राव्य चाहवे ॥ ततः कर्त्ता सि शत्रूणां युध्यतां कदन्नं महत् ॥ १४ ॥ कृत्वा च कदन्नं
 तेषां प्रभाते विमलेऽहनि ॥ विहरस्व यथा शक्रः सुदयित्वा महासुरान् ॥ १५ ॥ त्वं हि शक्रो रणे जेतुं पांचालानां वरूथिनीं ॥ दैत्यसेनामिव क्रुद्धः सर्वदानवसूदनः ॥
 ॥ १६ ॥ मया त्वां संहितं संख्ये गुप्तं च कृतवर्मणा ॥ न संहेत विभुः साक्षाद्वाज्राणि रपि स्वयं ॥ १७ ॥ न चाहं समरे तात कृतवर्मनं चैव हि ॥ अनिर्जित्य रणे पांडून् च
 यास्यामि कर्हि चित् ॥ १८ ॥ हत्वा च समरे क्रुद्धान्यां चालान्यां दुभिः सह ॥ निवर्त्तिष्यामहे सर्वे हतावास्वर्गगावयं ॥ १९ ॥ सर्वोपायैः सहायास्ते प्रभाते वयमाहवे ॥ स
 त्यमेतन्महाबाहो प्रब्रवीमि तवानघ ॥ २० ॥ एवमुक्तस्ततः तौ द्राणिर्मातुलेन हितं वचः ॥ अब्रवीन्मातुलं राजन् क्रोधं संरक्तलोचनः ॥ २१ ॥ आतुरस्य कुतो निद्रानर
 स्यामर्षितस्य च ॥ अर्थी श्रितयस्तथापि कामयानस्य वा पुनः ॥ तदिदं समनुप्राप्तं पश्य मेऽद्य चतुष्टयं ॥ २२ ॥ पश्य भागश्चतुर्थो मे स्वप्नमद्वायनाशयेत् ॥ किं नाम
 दुःखं लोके स्मिन्पितुर्वधमनुस्मरन् ॥ २३ ॥ त्वदयं निर्दहन्मेऽद्य रात्र्यहानि न शाम्यति ॥ यथाच निहतः पापैः पिताममविशेषतः ॥ २४ ॥ प्रत्यक्षमपि ते सर्वतन्मे म
 र्माणि कृतंति ॥ कथं हि मादृशो लोके मुहूर्त्तमपि जीवति ॥ २५ ॥ द्रोणो हतेति यद्वाचः पांचालानां शृणोम्यहं ॥ धृष्टद्युम्नमहत्वातुनाहं जीवितुमुत्सहे ॥ २६ ॥ समेपि
 तुर्वधा द्वध्यः पांचालाये च संगताः ॥ विलापो भग्नसक्थस्य सुराज्ञो मया श्रुतः ॥ २७ ॥ सपुनर्त्तदयं कस्य क्रूरस्यापि निर्दहेत् ॥ कस्य त्व्यकरुणस्यापि नेत्राभ्या
 मश्रुनाव्रजेत् ॥ २८ ॥ नृपते भग्नसक्थस्य श्रुत्वा तादृग्वचः पुनः ॥ यश्चायं मित्रपक्षो मे मयि जीवति निर्जितः ॥ २९ ॥ शोकं मे वर्धयत्येष वारिवेग इवार्णवं ॥ ए
 काग्रमनसो मे घकुतो निद्रा कुतः सुखं ॥ ३० ॥ वासुदेवार्जुनाभ्यां च तानहं परिरक्षितान् ॥ अविषद्य तमान् मन्ये महेद्रेणापि सत्तम ॥ ३१ ॥ न चापि सक्तः संयंतुं को
 पमेतं समुत्थितं ॥ तं न पश्यामि लोके स्मिन्यो मां कोपान्निवर्त्तयेत् ॥ ३२ ॥

तत्स्वपेत्युक्तं न युज्यते अनुस्मरन् अनुस्मरतः न शाम्यति अमर्ष इत्यर्थः सार्द्धं श्लोकः ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥